



# ОМОРИКА

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОСИФ ПАНЧИЋ“

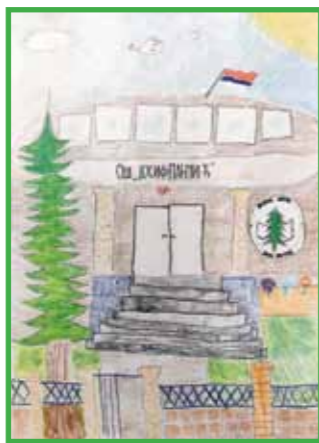
АПРИЛ 2023.

„Српски селџак са опанцима“ Аутори: Урош Лукић, Никола Машкић, Нина Јелић, Стефан Арнаутовић  
Леон Даничић, Касја Даријевић, Ана Вељковић, Маша Стијепоновић и Андрија Газдић





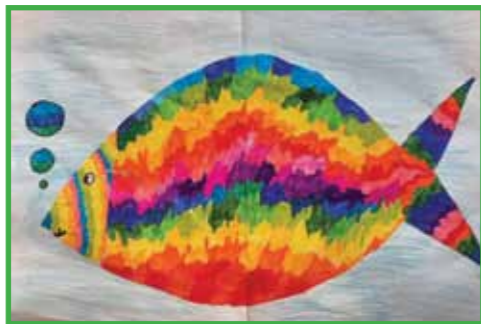
Хелена Туровић и  
Уна Коџијан VI/6



Јаџа Нешић IV/1



Петра Баловић IV/4



Софија Вешовић III/3



Тадија Недић IV/1



Никола Пантовић IV/6



Сара Јовановић II/5



Софија Ракић IV/3



Хелена Илић V/1



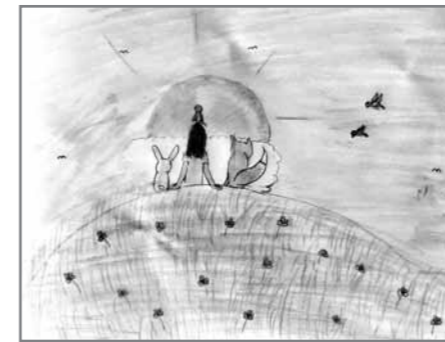
Ања Стефановић IV/5



Ана Коко VIII/4



Хелена Куртушић IV/4



Искра Душић II/2

### МОЈ ДАН

Ено Сење тамо, скаче.  
Ево опет неко плаче.

Тамо Лара кикоће се, смеје,  
а Ајла се љути што се учионица  
греје.

Онда ја плачем од среће,  
нико није бацао смеће.

Сви се смеју, плачу,  
СКАЧУ,  
трче, јуре се.  
Неко рече: „Да ли полудесте?“

Лара лопту у школу донесе,  
Бацају је и све се тресе.

Опет Дуња прича причу,  
неку причу о чичи Мичу.

Лена виде неколико паса.  
Онда брзо дојури Васа.  
Виде Рељу да прича са њима:  
„Ти си Марко, а ти Сима.“

Тада дође наша учитељица  
И донесе много шљокица.

Такав је дан у мојој школи,  
неко га мрзи, а неко воли.

Исидора Костић III/4



Ива Димитријевић IV/4

### ЗАМИСЛИТЕ, ДЕЦО

Замислите, децо,  
да је ова планета  
мој велики парк.  
Ту се чују смех и деџа цика,  
а не оружја вика.  
У парку глади нема,  
јер свака мама ужину спрема.

Замислите, децо,  
да имате учитељицу  
као што је моја,  
овај свет би био пун лепих боја.  
На одмору делимо јабуку  
напола  
и схватам да је делити  
једна велика школа.

Замислите, децо,  
да имате другаре,  
па да о вама брину  
као моји о мени,  
да не мислите тамо  
о некој глупој сирени.

Замислите, децо,  
да је овај свет  
једно магично место.  
О томе размишљам врло често!  
Марта Николић IV/2

### ДРАГОЈ УЧИТЕЉИЦИ

Драга наша учитељице Јасмина,  
велико Вам хвала  
што сте увек према нама  
блага и фина.

Када нам Ви помажете,  
учење нам иде лако  
и зато у школу  
са осмехом иде свако.

Од првог дана  
Ви сте ту са нама,  
увек дама, увек драга  
и увек насмејана.

Прво пет је победнички тим,  
јер кад нас Ви бодрите –  
ту нема шале са тим.

Мудра и снажна,  
а нежна и мила –  
то је само наша  
учитељица Јасмина.

Мила Марић I/5

### МОЈА УЧИТЕЉИЦА

Септембар је дошао,  
у школу сам пошао.  
За учење имам јаку вољу  
јер имам учитељицу најбољу.

Кад се школско звоно чује,  
моја учитељица увек ту је,  
да нам прича, да нас учи,  
српским мало да нас мучи.

На одмору знамо често  
да радимо свашта,  
али нам несташлуке  
она увек прашта.

Стефан Милошевић I/5

### ОД СВЕГА ШТО ЧОВЕК ПОДИЖЕ И ГРАДИ МЕНИ СУ НАЈЗАНИМЉИВИЈЕ ЗГРАДЕ

Мостови, путеви, цркве и цамије,  
кућице, колибе, храмови,  
фонтане, споменици и све фасаде,  
али ја и даље волим грађевине – зграде.

Високи небодери кô корона се шире,  
свуда ничу, сви им се диве.  
Лепи су одоздо, али још лепши са врха,  
а чак им поглед није једина сврха.

Ту људи живе, купају се и једу.  
Доживљавају и срећу и беду.  
Угошћавају све људе, и Перу и Неду.

Неке су зграде високе, неке су ниске,  
али су моме срцу све оне блиске.

Једна од најлепших по мом мишљењу је  
Западна капија Републике Србије.

Штета што куће нестају попут паре,  
а сви који желе живети у згради  
немају ни паре.  
Због струје, воде, кирије и хране  
рачуни имају дугачке стране.

Међутим, све има своје мане  
и изгледа да сам при крају стране.  
Зато кратко, зградама поклањам  
један велики наклон.

Лука Адамовић V/3

## ЈОСИФ ПАНЧИЋ (1814–1888)

### ~ Породица ~

Јосиф Панчић је рођен 17. априла 1814. године у граду Угрини, код Брибира (у данашњој Хрватској). Пореклом је из једне сиромашне католичке породице, као четврто дете оца Павла и мајке Маргарите. Према предању, Панчићи су пореклом из Херцеговине, али од давнина живе у селу Угрини.

### ~ Школовање ~

Јосифов стриц био је архиђакон који га је узео себи и преузео старање о њему, те је он основну школу завршио у Госпићу, у Лици, а гимназију у Ријеци. Из Ријеке је прешао у Загреб са циљем да ту заврши високу школу Regia Academica Scientiaru. Касније је сазнао да се у Пешти налази Медицински факултет, на ком се у то време одржавала и настава природних наука. Јосиф је овде завршио студије, поставши доктор медицине.



Аника Модрић III/1

### ~ Каријера ~

Био је лекар, ботаничар, а такође и први председник Српске краљевске академије (данашња САНУ). Убрзо је примљен за члана Друштва српске словесности, а три године касније постављен је за професора природних наука у Лицеју. Године 1854. постаје стални професор у Лицеју, на основу уверења и сазнања да је он најбољи познавалац флоре Србије.

### ~ Дела и радови ~

Његово најзначајније писано дело је први опис диверзитета биља Србије – „Флора кнежевине Србије” (*Flora Principatus Searbiae*). Током свог вишегодишњег рада, Панчић је открио 102 и описао око 2.500 биљних врста.

Једно од његових најпознатијих открића јесте управо нова биљна врста, Панчићева оморика. Она је настала, тако што је 1855. године Јосиф Панчић чуо да у западној Србији постоји посебна врста четинара – оморика, те је десетак година касније добио две њене гране. Било је потребно да прође још десетак

година како би он, на планини Тари, у насељу Ђурићи, пронашао до тада непознату врсту четинара – оморика, која је по њему и добила име Панчићева оморика.

Поред оморике, постоји још познатих врста које су откривена његовом заслугом: Панчићева поточарка; Панчићева удовица; Панчићева водњача; Панчићева руњика; Панчићев звинчац; Панчићев вијук и др.

Јосиф Панчић је умро 25. фебруара 1888. године, у 73. години живота. После његове смрти, највиши врх Копаоника назван је по њему – Панчићев врх, где се налази његов маузолеј и где су пренесене његове мошти 1951. године.

Кристина Петровић VIII/3



## МАТИЈА БАН (1818–1903)

Београд има чудесну моћ да сваког добронамерног дошљака прими отвореног срца, убрзо та љубав постане обострана и „дошљак” постане заштитник и промотер Београда. Тако је било са многим познатим Београђанима, који су заволели наш град, иако нису у њему рођени. У Београду су живели, радили, стварали нека велика и значајна дела и своју љубав према њему исказивали најлепшим речима захвалности и стиховима у којима су говорили о томе зашто воле Београд и зашто је он њихов град. Међу тим „нерођеним” Београђанима били су Милош Црњански, Душан Радовић, Момо Капор и многи други.

Један од људи који су допринели стварању данашњег Београда, а није рођени Београђанин, јесте Матија Бан. Матија се родио 16. децембра 1818. у Петровом Селу код Дубровника, а умро 14. марта у Београду, граду који га је запамтио као једног од најугледнијих људи тог времена.

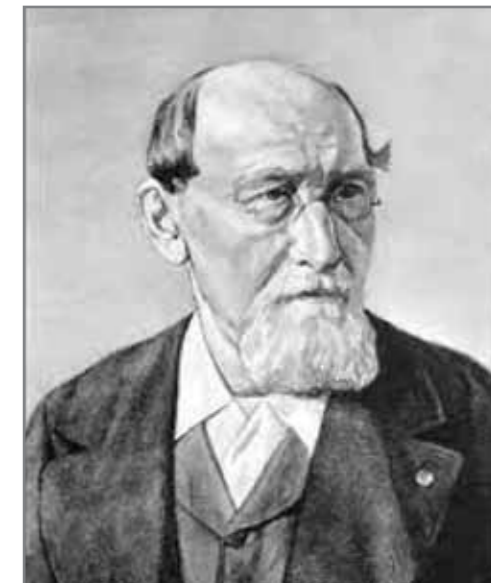
Пре него што је дошао у Београд, неколико година провео је на острву Халки у цариградској околини, Цариграду и Бруси, и повремено на свом имању у Анадолији. На том путу учио је друге, а понајвише себе. Када је 1844. стигао у Србију, кнез Александар Карађорђевић унајмио га је да буде учитељ његовој ћерки Клеопатри. То није била прилика која се указује баш сваки дан. Подучавао је Клеопатру и био њен васпитач, а плод тог педагошког рада биле су три књиге „Воспитатеља женског”.

Осим по педагошком раду, Матија је био значајан по својим писаним сведочанствима, државничком, политичком, публицистичком и књижевном деловању у другој половини 19. века. У својим делима разоткривао је једно доба, друштвени тренутак, ликове, учеснике у њима и своје савременике. У оквиру својих политичких активности Матија Бан је имао срећу да се упозна са Петром Петровићем Његошем и буде један од првих који је иницирао изградњу Храма Светог Саве, једног од најчувенији здања Србије. Такође, био је и оснивач политичког програма – уједињења Словена. Замишљао је државу као унију две – Србије и Хрватске – којима би се потом по жељи прикључила и Велика Бугарска. Крајем 1897. био је одликован највишим Орденом грађанске врлине од стране бугарског кнеза Фердинанда, а то доказује да није био бита и само Србима, већ и другим народима. У једном делу живота радио је као наставник италијанског, географије и историје, и не само то – сâм је научио грчки и француски (Ха, а ја се мучим с француским). Већ са седамнаест година писао је љубавне песме и драме. Међу познатијим су: „Мерима”, „Смрт Уроша V”, „Краљ Вукашин”, „Кнез Никола Зрињски“, „Јан Хус” и друге. Ако вас занимају, можете неке да потражите у библиотеци и прочитате. Остало је забележено да је додао српском речнику две нове речи. То су речи четник и Југословен, које је искористио први пут у једној од својих песама.

Град Београд је у мају 2022. године, као знак захвалности, подигао споменик Матији Бану испред зграде општине Чукарица, као подсећање на то да најлепши део те општине носи назив у његову част – Баново брдо.

Надам се да сам вас, бар мало, заинтересовала да и ви потражите још неке податке о Матији Бану. Многе од ових ствари нисам ни ја знала пре него што сам почела да пишем, а сад сам срећна што сам се, донекле, упознала са његовим радом. Испоставило се да не мораш бити из Србије, из Београда, да би био један од највећих Београђана деветнаестог века.

Лана Новаковић VII/5



Хелена Куртушић IV/4



## ИНТЕРВЈУ СА УЧИТЕЉИЦОМ ТАЊОМ ФИЛИПОВИЋ

• **Колико се дуго бавите овим послом?**

Ове године ће бити тачно тридесет година како радим као учитељица.

• **Колико дуго радите у нашој школи?**

Имала сам среће да свој радни век започнем баш у овој школи. На почетку сам кратко радила у школи „Уједињене нације”, као и у приватној школи „Анимас”, која је била осмишљена као школа математике за ученике који воле овај предмет.

• **Који факултет је потребно завршити да бисте били учитељица?**

Потребно је завршити Учитељски факултет који се налази у Улици краљице Наталије. Зграда у којој је данас смештен Учитељски факултет некада је била Женска учитељска школа коју је основала краљица Марија.

• **Да ли Вам је то била прва жеља још од детињства?**

Да, то је била моја жеља још од најранијег детињства. Моји родитељи су били просветни радници и верујем да је то значајно утицало на избор мог занимања. Наравно, када сам кренула у школу, моја учитељица је била особа на коју сам се угледала. Желела сам да будем као она.

• **Постоји ли нека генерација која је на Вас оставила најјачи утисак?**

То је тешко питање. Сваку генерацију памтим по лепим тренуцима које смо провели заједно. Увек ми је драго да видим своје бивше ученике и чујем шта данас раде. Многи од њих су остварени млади људи на које сам поносна.

• **Који предмет највише волите да предајете?**

Математику.

• **Чиме бисте се бавили да нисте учитељица?**

Волела сам и хемију и књижевност, и да сам се, којим случајем, одлучила да то студирам, вероватно бих опет завршила у школи као наставник. Мада морам признати, рад у медијима увек ме је привлачио и био ми је изазов. Једно време, док сам била у средњој школи, волонтирала сам у Радио Београду и то је оставило јак утисак на мене. Данас помало жалим што се нисам определила у том правцу.



Тања Филиповић са одељењем IV/6

• **Да ли је тешко припремити децу за пети разред?**

Припрема за пети разред почиње оног тренутка кад првак дође први дан у школу.

• **Да ли сте задовољни послом?**

Волим да радим са децом, али ми све више смета лош однос друштва према нашој професији, и образовању уопште.

• **Шта Вам је најтеже у овом послу?**

Све оно што морам да радим, а није у вези са децом.

• **Који тренутак из школског живота ћете памтити до краја?**

Било је много лепих и оних мање лепих ситуација, и стварно не бих могла ништа посебно да издвојим. Све лепе догађаје, смешне ситуације сам запамтила, оно лоше сам заборавила. Жао ми једино што нисам од почетка писала све ђачке „бисере”, јер их било много.

• **Како видите ово данашње време и улогу учитеља у њему?**

Данас је тешко бити учитељ. Осим задатка да образује, учитељ треба и васпитно да делује на своје ученике. Данашњи систем вредности је поремећен и младој особи је веома тешко да пронађе своје место у друштву. Како би био од помоћи својим ученицима, учитељ треба да их учи, подстиче, храбри, разуме и воли. То је много посла за једну особу.

• **Шта бисте поручили својим, и свим другим, ђацима?**

Желим да буду здрави, срећни и своји. Важно је да буду истрајни и упорни у остваривању својих снова и да не забораве да се знање увек исплати. Желим да постану добри људи.

*Ана Вељковић и Андрија Газдић VIII/6*

## РАСТАНАК

Већ прође ова година красна,  
сада смо старија деца,  
зрела и часна.

Много пута смо написали:  
„Волимо Вас, учитељице” на табли.  
И исто толико пута смо се  
снежним грудвама гађали у магли.

Већ четири дуге године заредом,  
на леђима тешке књиге носимо средом.

Проведено у школи, дуплира нам се време,  
а учитељица наша добија ново деце племе.

У кабинету ћемо ускоро журно да трчимо,  
А учитељице ћемо се увек сећати срчано.

Убудуће за сваки корак лош следиће казна,  
али наша учитељица је, увек и заувек,  
јединствена и красна.

*Димитрије Аврамовић IV/6*



## РАДОВИЋЕВ ВЕНАЦ

Искрено, не сећам се прецизно како сам уопште и писао састав за литерарни конкурс „Радовићев венац”, на тему „Замислите, децо”. Просто је нешто изашло из мене и хтело да остави свој траг. А мало је рећи да сам био пресрећан када сам добио вест да је од 238 радова, из целог региона, баш мој рад међу одабраним који ће ући у Зборник и бити сачуван заувек. И то баш ове године када се навршава 100 година од рођења Душана Радовића.

Велику захвалност дугујем својој наставници српског језика Наташи Бајковић, која ми несебично пружа подршку свих ових година и мотивише ме у мом писаном изражавању. Зато нећу слагати ако кажем да не знам ко је од нас двоје био срећнији и узбуђенији поводом награде. Ретко ко би оставио све своје породичне обавезе и упутио се са учеником у „далеки” Ниш да прими награду. Она је то без оклевања урадила. Толико смеха, прича и анегдота красило је наше путовање, од дворишта школе „Јосиф Панчић” до сале Чаир у Нишу, да сам потпуно заборавио да је поред мене професорка.

„Чаирска кафана”, рустичан објекат од дрвета и црвене цигле, одисао је магијом старих времена, заједно са стаблом храста које је сачувано од давнина и уткано у само здање. Јужњачка храна, зачињена таман толико да појача укус, бећар лепињице, ћевапи, уштипици од меса са кајмаком и неизоставна

## Кад бакица не зна да прича приче

– Била једном три јарца.  
– Не, бако, била су три прасета!  
– Решили су да направе викендицу.  
– Не! Кућицу!  
– Хтели су да позову вука на ручак.  
– Не, плашили су се злог вука.  
– Добро.  
– Прво прасе је направило кућицу од глине.  
– Није тачно, него од сламе.  
– Друго прасе је користило лишће.  
– Не, него дрвеће.  
– Трећи пингвин је направио иглу од леда.  
– Какав пингвин!? Треће прасе је користило циглу.  
– Онда је дошао смотани меда.  
– Није! Онда је дошао зли вук.  
– Ах, да, спрејом за комарце је напрскао кућицу.  
– Бако, ти си све помешала, какав ли ће бити ручак који спремаш?!

*Симона Остојић IV/2*

баклава са орасима красили су сто тај дан. Дечји културни центар, налик на дечје обданиште, мали објекат, а пун душе, био је место пријема и промоције награђених радова. Кратак увод у живот, рад и дело Душана Радовића, рецитаторске бравуре децеглумаца и, наравно, читање награђених радова чинили су програм промоције. Изговарање мог имена, уз назив школе и одељења, са нестрпљењем смо чекали. Кад је дошао и тај моменат, чинило ми се као да нисам ходао до позорнице, већ лебдео изнад ње. Толико поноса и среће нисам досад доживео. Утолико више што сам у школи постао изузетно примећен и популаран. Живим свој сан ових неколико дана...

*Андрија Газдић VIII/6*

## ТАТА И ЈА

Мој тата и ја, ујутру и кад падне мрак, размењујемо мисли. То је прича. Прави дијалог два равноправна саговорника.

То не може свако. Мама донесе колаче, али прича не скреће с тока. Некад је довољан поглед, а он као стотине речи мојих или татиних, вине обојицу – далеко. И ми, као пилоти или космонаути, летимо, а овде смо у соби или кухињи. Причамо, а оно само ћутимо и гласно размишљамо. Само са татом тајне и приче, загонетке и песме отварам и решавам. Мама је драго. Сунце већ зашло и, ето, и месец се појавио.

Једино он тајну нашу зна, како летимо и мислимо. Насмеши нам се и рече: „Лаку ноћ!”

*Никола Лазућ IV/2*

Да ли сте некад учествовали у неком пројекту? Ја јесам и то је невероватан осећај док чекате резултате и надате се победи.

Рад на било ком пројекту представља неку врсту пријатне одговорности, јер увек желите да то што радите буде боље од свега што сте пре радили. Тако смо и ми радили на пројекту Српског сељака са опанцима.

А како смо ми осмислили да изгледа наш српски сељак?

На предлог наставнице ликовног Драгане Ристић, нас осморо ученика, одличили смо да свако направи по неколико кућица од глине у разним бојама. Те обојене кућице лепили смо на постоље, које је представљало српског сељака са шајкачом. Тако је настала једна необична скулптура са кућицама по себи, која је личила на српско село. Скулптура је носила важну поруку, а то је подстицање људи да мало више обилазе Србију и њене лепоте.



57. ДЕЧЈИ ОКТОБАРСКИ САЛОН

# ПУТОВАЊА, АХ ТА ПУТОВАЊА...

„Путовања, ах та путовања“ салон је под називом се 57. децембарски салон Музеја примењене уметности одржава од 1. до 29. октобра 2022. године.

На конкурс се пријавило укупно 98 предшколских уметника, основних школа, атељеа и ликовних радоница, а учествовала су деца узраста од четворо до 14 година. Жюри који су чинили Марија Лаубовић, доцент на Одељењу текстилне Факултета примењене уметности у Београду, и Леа Јећ, музејски ликовни педагог, одабрало је око 600 радова за излагаче.

Ове године је било разновидно: учешће дигиталних радова, традиционалних радова. Највећи мотив су једнако, гусарски бродови, али и мотив из старог Египта, те морска, сооска, планинска предела, сафари и градско окружење са животињима као што су Ајфелов торњак или Пизанска Кула. Високима Еванџелије у Москви, Глобус и генерациона карта познати у Центру за уметност и едукацију GenArt Space из Београда биле су и наш избор за насловну каталога. Географске карте претиле су на платну, а жетви обликоване алата, гипсом, вањем.

Урви Лукић, Нишка Милић, Нина Језић, Стефан Милошевић, Лео Данчић, Кристијана, Ана Срећковић, Ана Високић, Мања Стјепановић, Андрија Гиздић, 13 година. Маја се, скулптура од глине ОШ „Јосиф Павловић“, Београд. Ликовни педагог: Драгана Ристић.

Танара Мишичевић, 13 година. На левој страни: Душан, тежира Атеље „Кабула“, Београд. Ликовни педагог: Кристијана Павловић.

Иван Георгијевић, 7 година. Урви Лукић на десној, вањем Атеље „Радош“, Београд. Ликовни педагог: Ана Срећковић.

Деца из ОШ „Јосиф Павловић“ из Београда представила су рад „Моје село“. Чине га кућице од боровог дрвета, сликане у различитим бојама, а савремена сељака са шајкачом и опанцима. Педагог Драгана Ристић студентски израђује овај мотив и у другом раду, серији вањем-клин минор-градина и села.

„Тањари света“ завршила је рад деце ПУ „Босна Вујић“ из Земуља и педагога Јована Ножковић. Састоји се од 16 тањира који представљају 16 земља националном мотивима, цртама и традиционалним знацима тих земаља.

Деца из ОШ „Стеван Сремски“ под руководством педагога Душанке Мандић, награђена су рад „Свет је капа“. Капа се састоји од фотографија, цртања и текстуалног описа земаља које би деца могла да посете, познатији претом.

Нина Танић, 7. разред. Динамично, ах та путовања, тежира ОШ „Алекса Шантић“, Калугерина. Ликовни педагог: Нина Павловић Ускоковић.

странице да се упознају са лепотом Србије. Други део ради је тродимензионалан – високи аутобус који позива на путовања. Уграђен је фото-апарат, шајкача на сунце, ветролази, ту су и даска за језеро, палом, пирамиде, брод, авионајска маска и мноштво путовања.

И ове јесени припремамо посебан радионички програм у коме ће деца на креативна путовања посетити уметнице и други стручњаци. Гост из иностранства биће јордански сликар Сузет Баќалић, који је 2011. године дошао на конкурс да у сликарске боје дава различите мирисе и на тај начин слика и слабовидно деца овог света да сами сликају. Све је посебно искрено у раду са децом оштећеног вида подизање и са децом ОШ „Драган Ђокић“ на радионици 57. децембарског салона ■

Било је занимљиво учествовати у стварању једне тако чудне скулптуре. Али колико је било занимљиво још више је било и забавно. Наиме, током стваралачког рада углавном бисмо се смејали и шалили, и помало препирали када не бисмо могли да усагласимо наша мишљења. На крају, не знајући како да га ословимо, а због величине, дали смо му надимак „Србенда“.

Прошло је неко време од завршетка рада када нас је наставница позвала и саопштила нам да смо победили на Дечјем октобарском салону. Окупила нас је да прославимо, али сви смо били помало збуњени – нисмо знали шта да радимо. Рекла нам је да ћемо сви, наша мала победничка дружина, ићи на доделу награде. Оно што се тамо догађало, било је невероватно. Када смо преузели награду, одједном се зачуо огроман аплауз и повици похвале. Била сам пресрећна. Дуго још после тога људи су нам прилазили и честитали на победи.

Било је то једно од најлепших искустава које сам доживела у основној школи. Све је било за памћење, и осмишљавање дела, и рад на скултури, и награда. Наравно, најлепше од свега је то што је све доживљено са другарима из школе.

Ана Вељковић VIII/6

Онај ко не воли да чита, није пронашао праву књигу за себе.

Ц. К. Роулинг

Све знање овог света не може нам помоћи ако имамо проблема са памћењем и обрадом нових информација. Читање је много више од доброг начин опуштања и забаве. Сва истраживања иду у прилог чињеници да је читање добрих књига најбољи начин да ојачамо интелектуалне способности, обогатимо дух и душу на креативан начин.



Читање као извор идеја

Свакодневица може да ограничи идеје. У случају да нисмо имали шансе или воље да учимо нове вештине, наше искуство и знање може бити скучено. Ту нам помаже читање, које нам привидно даје могућност да посетимо нова места, сазнамо како друге особе размишљају и осећају свет око себе.

Постоје књиге из којих учимо прва слова, нови свет уметности и маште, али и практичне књиге о томе како да поправимо квар у кући, скувамо ручак, научимо математику или страни језик. Нема области људског сазнања која није покривена барем једном књигом. То значи да читањем, поред уживања и задовољства, долазимо и до нових информација и нових искустава. За читање нам није битно где живимо и шта радимо како бисмо дошли до креативних идеја.



Читање нам може помоћи да оснажимо три облика интелигенције, и то:

- флуидну интелигенцију – способност разумевања и решавања нових проблема, независно од било каквог претходног знања;
- кристализовану интелигенцију – могућност примене наших знања, вештина и искустава;
- емоционалну интелигенцију – способност идентификовања емоција; она је вештина саморазумевања, самоконтроле, способност емпатије, она нам даје самоувереност.



Читање, углавном, позитивно делује и на нашу способност да саопсећамо и разумемо емоције других особа. Читање јача емпатију, ставља нас у ципеле неког разбојника, авантуристе, филозофа, уметника, занимљиве и духовите особе. Можемо да научимо доста на основу грешака измишљених књижевних ликова и да избегнемо неке лоше одлуке. Читањем јачамо карактерне особине, имамо више разумевања за људске слабости, али у исто време учимо и о људској племенитости и другим врлинама.

Нека истраживања наводе да књижевна машта (фикција) има више користи за унапређење ума и вештина које нам помажу да створимо и одржавамо јаке и стабилне међуљудске односе.

Упознавање са историјом, традицијама и свакодневним животом у другим деловима света богате нас новим перспективама. Даје нам јаснију слику о свету у којем живимо и омогућава да на прави начин схватимо да свет није ни црн, ни бео, већ састављен од безброј нијанси.



Читањем упознајемо различите културе... па постајемо маштовитији и креативнији

Уз добру књигу не треба вам скупа авионска карта за пут на „крај света“. И тако, ако нисмо никад имали прилику да посетимо другу земљу, читањем можемо истраживати различите културе и традиције. Читање је гориво за машту, омогућава нам да спознамо стварни свет и свет фантастике. Књиге јачају имагинацију, креативност, оне су начин на који можемо да дођемо до јединствених решења. Читање је прилика да се повежемо са различитим људима и другачијим животним искуствима.

До неких одговора није могуће доћи лако и из првог покушаја, али машта и креативност коју развијамо читањем помажу нам да дођемо до нових идеја и решења.



Истраживања показују да највећи број читалаца чита књиге по препоруци. Нина Јелић и Ива Танасковић присетиле су се шта су читале када су биле млађе и ево шта су одабрале за млађи узраст.

- серијал „Авантура”, Инид Блајтон

Друштво од четворо деце које на сваком распусту упада у нову авантуру. Јако забавно за мале читаоце.

- серијал књига о Церониму и Теи Стилтон Елизабете Дами

Изузетно забавне приче о узбудљивим мистеријама, са ликовима које лако заволимо.

- „Приче за лаку ноћ за мале бунтовнице”, Елена Фавили и Франческа Кавало

Наслов може да вам звучи одбојно, али одушевиће вас дивне и охрабрујуће приче о женама широм света које су постигле невероватне ствари



- „Лето кад сам научила да летим”, Јасминка Петровић

Уживајте са Софијом на њеном незаборавном летњем распусту, када се лудо забавља, стиче пријатељства, упознаје себе и открива много о својој породици.

- „Грозни Гаша”, Франческа Симон

Ово је јако забавна прича о несташлицима врло немирног дечака.

- „Музика тражи уши”, Дејан Алексић

У овим паметним и духовитим причама уживаће подједнако деца и одрасли.

- „Тајни врт”, Френсис Хојсон Бернет

Девојчица проналази чаробно место које јој мења живот.

Ива и Нина поделиле су са нама и који је њихов избор књига за ученике старијег узраста. Ево шта оне читају и које књиге поклањају вршњацима.

- серијал „Хари Поттер” Ц. К. Роулинг

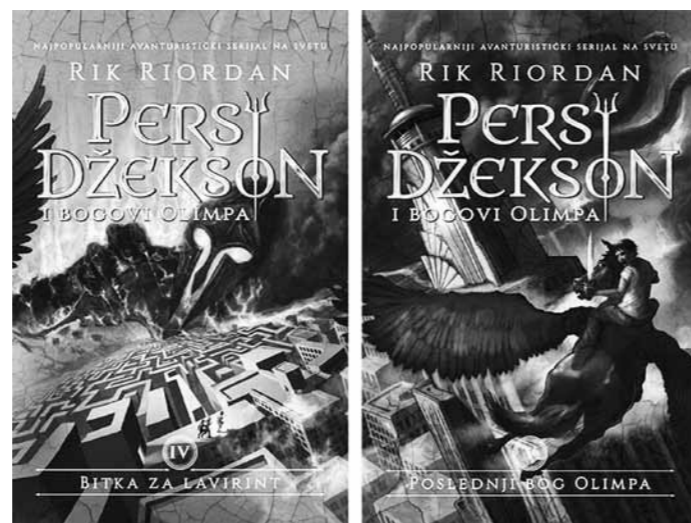
Овај серијал је део опште културе. Немојте га пропустити!



• „Хајдук у Београду”, Градимир Стојковић  
Григоријево пресељење у Београд доноси нова пријатељства и свакодневне школске проблеме.

- трилогија „Његова мрачна ткања”, Филип Пулман

Лајра и Панталаимон улазе у мрачни свет Праха и започињу застрашујуће и узбудљиво путовање...



- серијал „Перси Џексон и богови Олимпа” Рик Риордан

Овај серијал би требало да постане део опште културе. Удубићете се у опасни свет грчке митологије у који је Перси убачен.



- „Фурам феминизам”, Ламија Бегагић, Марина Величковић и Ана Пејовић

Блог у коме самосвесна тинејџерка дели своја запажања и говори о свакодневним проблемима младих жена.

- стрипови „Тинтин”, Херге

Веома забавне авантуре детектива Тинтина и његовог пса, који решавају узбудљиве случајеве.

Ива Танасковић и Нина Јелић VIII/3



Хелена Куртушић IV/4

Због чега се понекад ми – деца и одрасли не разумемо? Да ли су разлике између нас заиста толико велике? Када заправо престајемо да будемо деца? Ово су питања која ми се повремено јављају већ неко време. Читајући „Малог Принца” Антоана де Сент Егзиперија додатно сам их постала свесна.

„Одрасли су заиста чудни” је реченица коју Мали Принц изговара након сусрета са краљем без поданика, а затим је понавља, додајући прилог веома и речцу несумњиво, што нам показује да је после сваког новог сусрета са одраслима све уверенији у своју тврдњу. На први поглед ми се учинило да је роман потврда да одрастањем губимо много тога и постајемо „лошија” верзија себе.

## ЧИТАЈУЋИ РОМАН „МАЛИ ПРИНЦ”

То ме је растужило, а онда сам се сетила свих „мојих” одраслих, које обожавам и на које се још одмалена угледам, и схватила да би роман заправо требало доживети као приручник који и децу и одрасле може да научи како да постану бољи људи. Такође, кроз сусрете Малог Принца и одраслих на различитим планетама заправо сазнајемо да су опседнутост материјалним, гордост, фокусираност на стицање богатства, страх да се суочимо са својим манама, стар да изађемо из задатих оквира, различите врсте кочница које нас спречавају да уживамо и будемо срећни, као и да другима донесемо срећу и олакшамо живот. Понесена овом причом, потрудићу се да у будућности уживам у малим стварима и увек будем ту за своју породицу. Када мало боље размислим, рекла бих да негативна понашања нису везана само за одрасле особе. Ових дана се много говори о вршњачком насиљу. Било је ситуација у којима је оно било последица несташлука или непажње, али било је и оних где се видела лоша намера. Родитељи су ме одувек учили да треба да се понашам према другима онако како желим да се други понашају према мени и много ми је тешко да разумем шта то изазива такво понашање у некоме. Да ли је у питању нека туга или траума? Рекла

бих да и код самог Малог Принца препознајем ту врсту осећања која нас понекад воде у поступке који повређују и друге и нас саме. Из недовољно јасних разлога Мали Принц одлучује да напусти своју планету и своју ружу, не размишљајући како ће то утицати на њу. Са друге стране, иако мали, имао је огромну одговорност да се сам стара о читавој планети, која је могла да нестане уколико само на време не ишчупа младицу баобаба. Да ли је то био превелики терет и да ли су онда и „одрасли чудни” због одговорности коју имају и околности у којима се налазе? Свакако мислим да свако од нас, па и сами одрасли, понекад могу направити грешку, која нас не чини мање вредним, али најважније је ту грешку и исправити.

Морам да признам да у роману „Мали Принц” нисам нашла одговоре на питања о којима сам раније размишљала, али сам и схватила колико треба да будем срећна због одраслих које имам, и да имам пуно право да желим да постанем као они. Такође, рекла бих да нам писац још од посвете скреће пажњу да је важно да сачувамо дете у себи, а да нас онда учи да кроз читав живот будемо спремни да учимо и да се мењамо тако да будемо све бољи и бољи.

Катарина Петровић VII/4

## ЉУБАВ У ПОЕЗИЈИ МИРОСЛАВА АНТИЋА

Мирослав Антић је наш познати песник који се први усудио да пише о љубави и одрастању. Желео је да саосећа са децом у том чудном периоду одрастања.

У песми „Плави чуперак”, по којој је цела збирка песама добила име, имамо једног дечака који се заљубио. Описују се његова осећања, мисли и колико је он заправо збуњен јер је све то ново за њега. Шта год да уради, шта год да помисли, по мислима му се врти само та једна девојчица и њен плави чуперак. Међутим, иако је лирски субјект дечак, ова песма се односи на све младе који су тренутно заљубљени и који имају само ту једну особу у глави.

Али ништа у животу није ни црно ни бело, па тако ни љубав. Мирослав Антић је и то хтео да нам објасни

у песми „Одлука”. Хтео је да нам покаже да неке љубави буду и неуспешне, али да исто тако морамо наставити да волимо за нове и боље љубави, јер ништа не добијамо од туге.

Морамо дати да бисмо волели, волети да бисмо били вољени, тражити да бисмо били нађени. То је тема песме „После љубави”, која нас припрема за живот и казује нам да се сви наши добри поступци увек исплате, можда не одмах, али кад-тад.

Цела збирка песама „Плави чуперак” је посвећена деци која одрастају и припрема их за тај нови свет, свет одраслих.

Јана Вујиновић, VII/6

## ЉУБАВ У ПОЕЗИЈИ МИРОСЛАВА АНТИЋА

Мирослав Антић нас у својим песмама потпуно разуме и даје нам неке корисне савете.

У песми „Плави чуперак” песник нам говори о једном дечаку који се заљубио. Он је збуњен и смушен. Такође, он је изгубљен, али то је она лепа изгубљеност, јер, иако се осећаш збуњено и изгубљено и кад учиш, све побркаш због те љубави, од ње се осећаш срећно. Као што песник каже: „Па од дечака – правог јунака, направи туђавка и неспретњака”. Али љубав некада није узвраћена и мислим да то направи још већу збрку. Када ти љубав није узвраћена, размишљаш где си погрешно и зашто је неко други бољи од тебе, а онда почнеш да сажаљеваш себе. У песми „Одлука” се такође говори о неузвраћеној љубави. Нама песник говори: „Живот је све нешто из почетка” и да све нове љубави „друкчије вреде”. Каже, када нам је љубав неузвраћена,

да не сажаљевамо себе, да не плачемо и да се тешимо. Предлаже нам да нађемо нову љубав и да наставимо даље. Уколико јако желимо нову љубав, морамо да се потрудимо и вредно да је тражимо. Не можемо само да је чекамо. Мирослав Антић нам у песми „После љубави” каже да за љубав треба себе целог да дамо.

Песме Мирослава Антића су ми се веома допале. Највише ми се свидело то што разуме наше проблеме. Такође ми се свидело када је рекао: „Измешаш роткве и ромбоиде” и што нам у песми „Одлука” говори да не успети у љубави није тако страшно.

Ксенија Ранђић VII/6

## ЉУБАВ У ПОЕЗИЈИ МИРОСЛАВА АНТИЋА

Реч љубав звучи лепо. Као да, кад си заљубљен, лепше се осећаш, као да си бољи кад си заљубљен, али није. Љубав није све најлепше, а то је Мирослав Антић у својим песмама и доказао.

У својим песмама Мирослав Антић описује мисли једног дечака у тинејџерским годинама који је заљубљен. Дечак откад се заљубио, меша ствари, збуњује се, само му је у глави тај чуперак плави. Од паметног дечака љубав направи смотанка. Песник описује и дечакову бол након што му љубав није била узвраћена. Напомиње да, када се то деси, не треба да падамо, плачемо, тугујемо, него да идемо даље, јер, како каже: „Нема на свету две исте среде, два иста уторка”, нема две исте љубави. Сваки пут треба да волимо боље, више – највише. Свака нова љубав нове среће, али и нове несреће да, али то је живот, тужан, срећан, несрећан, непредвидив, никад не знаш шта ће бити сутра. Песник говори да, ако хоћемо да будемо жељени, морамо да желимо, ако хоћемо да будемо нађени, морамо да тражимо, а не да само чекамо у тузи. „Живот је све нешто из почетка.” Да бисмо добили некога, морамо себе да дамо.

Песник је описао шта је љубав. Када патиш због љубави, можда ће ти лакше бити кад послушаш песме, а сигурно би било и оном дечаку. Туга, срећа и лепота су пролазне у животу, али жеља и храброст нису нити ће икада бити.

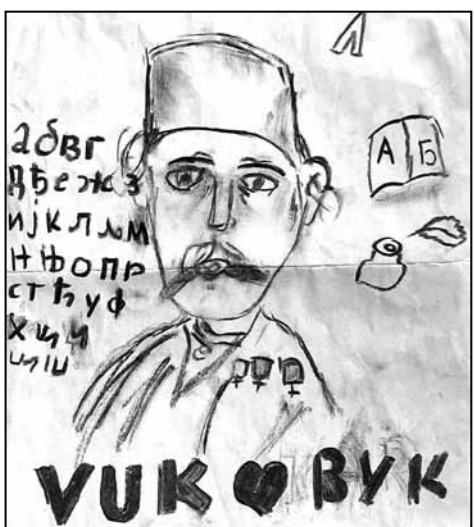
Катарина Митић VII/6



Нађа Томашевић IV/4



Лена Суботић, Лара Каприш, Хелена  
Кокосар и Марија Тетић IV/6



Симона Пламенац III/3

## БАЛАДА О ЈЕДНОМ БУРЕКУ

Верујте, људи, ово је прича века,  
а тиче се једног обичног бурека.  
Слушајте ову причу необичну,  
Бар једном у животу доживимо сличну:

Драги Бурече,  
могла сам да те поједем,  
и да се кò човек наједем.  
Био си тако леп и тако млад, како год...  
од глади си ме чувао кò најрођенији род.

Ох, како сам те хтела смазати тад,  
али, поигра се судбина и ти доживе пад.

Другарице ме гуркале, окрутне су биле,  
па буреку одлете кò топовско ђуле...  
Извињење никад тој банди  
не бих прихватила,  
што је мени и буреку урадила.

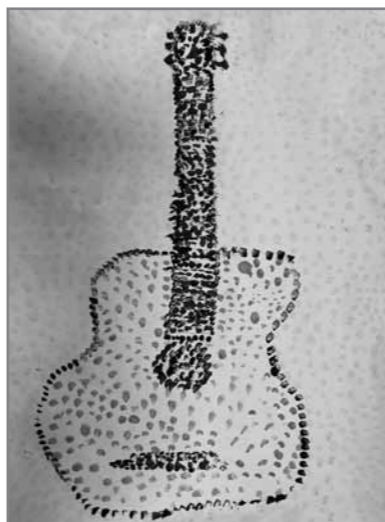
Дошли и дечаци и девојчице,  
сви ме питали: Шта и како је?

А ја сам им рекла да ми није лако.  
сада сам сама и гладна,  
са само три кифле...  
Баш сам јадна!

Димитрије Аврамовић IV/6



Хелена Куртушић IV/4



Јован Цонић III/6



Хелена Здравковић IV/4



Лаура Кешичеј II/5

## ЉУБАВ ПРЕМА ПОЕЗИЈИ

Са поезијом Мике Антића упознала ме је мама у другом разреду основне школе када ми је помогла да за такмичење у рецитовању изаберем његову песму „Записано у среду”. Лако сам је научила, али из ове перспективе рекла бих да ми није била до краја јасна.

Чула сам да за љубав кажу да је ванвременска. Нисам разумела шта то значи, но читајући Микине песме рекла бих да су оне објашњење за ванвременско, јер су, иако су писане пре много деценија, готово потпуно применљиве и данас. Лако је препознати дечаке и девојчице којима се плави или црни чуперак „данима мота по глави”. Данас можда, уместо тајних цедуљица, шаљемо поруке у „нестани режиму” и можда не мешамо роткве и ромбоиде, јер неко можда и не зна шта је ротква, али да заљубљеност „омекша” и најгрубље дечаке – са тим се сусрећемо сваки дан. Рекла бих да су песме „Одлука” и „После љубави” мало озбиљније и да говоре о одликама љубави и понашањима која већина нас још увек није искусила. „Одлука” нас учи да живимо пуним плућима и да не дозволимо да нам неко данашње разочарање помрачи неку будућу љубав, јер: „Све нове љубави друкчије вреде”. Песма „После љубави” нас опомиње да је за љубав потребно двоје. Најтеже ми је било да разумем стихове „и ако себе целог дамо – тек тада можемо бити цели”. Сада ми се чини да је у њима садржана суштина било које врсте љубави, али и успеха, напретка. Да бисмо заиста у нечему уживали, напредовали, добили праву љубав, морамо да будемо спремни да дајемо, учимо, помажемо. Мислим да ћемо ове стихове моћи да препознамо у многим животним искуствима, а и да ћемо моћи да их користимо као испит љубави, јер само онда када смо спремни да дамо целог себе, можемо да знамо да је љубав права.

Писање овог састава подстакло ме је да поново прочитам „Записано у среду”, али и још неке песме Мике Антића. Рекла бих да су Микине песме попут упутства за љубав и одрастање и да ћу им се често враћати.

Катарина Петровић VII/4

**МОЈА ПРВА ЉУБАВ**

Љубав може да се деси много пута,  
триста пута, петсто пута, хиљаду пута,  
ал' прва љубав остаје заувек.

Лепо је кад имаш неког кога волиш,  
неког кога ухватиш и загрлиш,  
неког ко те утеши и умири  
и неког ко ће увек бити ту за тебе.

Кад се заљубиш, то је дивна ствар.  
Узбуђен си, плачеш,  
а понекад и од среће скачеш.

Љубав је обична и необична,  
кратка и слатка,  
грозна и лепа,  
тужна и радосна.

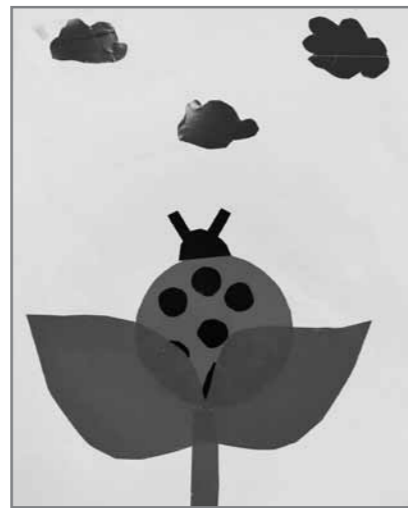
Љубав је дивна ствар.  
Може да остане као катанац на вратима  
заувек закључана у твоје мисли,  
а понекад и одлети као птица на грани.

Љубав може да се деси много пута,  
ал' прва остаје заувек.  
Кад се та особа  
заувек уреже у твоју душу и у твоје  
срце.

Марија Илић IV/4



Софија Ракић IV/3



Емилија Драгаш IV/1

**МОЈА ЉУБАВ**

Кад ти неко каже:  
„Волим те!”  
– то је љубав.

Теби срце куца и куца.

Живот је мрачан без љубави.  
Макар та љубав била пријатељска,  
срце куца и куца.

У љубави румени ти се лице.  
Само воли и неко ће тебе волети.  
А теби срце куца.

Кад ти је срце топло,  
Кад те нешто гуши у души,  
Ти знај да више ниси сам  
– неко те воли.  
А теби срце куца и куца...

Нина Милетић IV/5

**ЉУБАВ**

Љубав је као птица на грани,  
љубав је као океан слани.  
Љубав се топи као  
сладолед,  
несташна је као мали медвед.

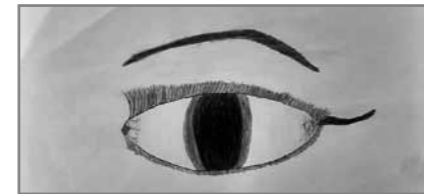
Љубав одлети,  
када се не сети,  
шта то уопште ради.

Љубав отапа санте леда,  
својим жаром пече.  
Љубав је изнад мира и реда  
и не залази свако вече.

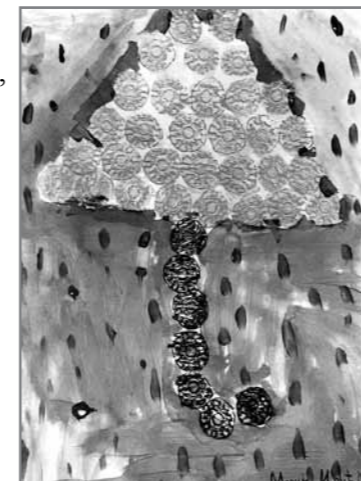
Дуња Јовановић IV/4



Вања Фатић III/3



Лена Ивановић IV/3



Марија Илић IV/4

Феминизам је радикална идеја да су жене људска бића.  
Черис Крамари

**Реч има...**

Феминизам је збир друштвених покрета и идеологија чији је циљ дефинисање, успостављање и брањење једнаких политичких, економских и културалних права жена. Феминизам се заснива на томе да пружи женама право на одабир. Овај покрет се не бори само за права и једнакост жена широм света, већ се односи на реалне проблеме и младих девојака и девојчица.

**Клара Цеткин**

Једна од водећих личности овог покрета јесте Клара Цеткин, веома утицајна немачка политичарка и боркиња за женска права. Клара 1878. године постаје чланица Социјалистичке радничке странке и развија женски покрет у Немачкој. Она је 1907. године постала лидерка новонастале Женске канцеларије у СПД-у. А само четири године касније долази на чело организације за прославу првог „Међународног дана жена”, 8. марта 1911. године.

Клара  
Цеткин

**~ Феминизам широм света и на нашим просторима ~**

Феминистички покрет је присутан широм света, а посебно у мањим, економски неразвијенијим државама. У нашој држави присутне су све досад познате „подврсте” феминизма, а, по личној процени, највише је присутна борба за бољи традиционални положај жене у друштву. У земљама попут наше, већ од давнина познато је такозвано патријархално учење коме се жене уче још од раног детињства. Оно подразумева да је једна од жениних најбитнијих улога у животу да се оствари као мајка, брине о деци, обавља кућне послове и брине о „глави породице”, односно мушкарцу. Школовање жена, доскоро, било је ретка појава. На срећу, данас се ситуација много побољшала, мада и даље није сасвим задовољен циљ – равноправност мушкарца и жене, у сваком смислу.

Прва српска феминисткиња позната јавности била је Драга Дејановић, значајна српска списатељица и сликарка.

Драга  
Дејановић

**Поента приче је...**

Кристина Петровић, VIII/3

Феминизам је једна веома опширна тема о којој, дефинитивно, треба да се прича више. Треба јој посветити много више пажње, јер је реч о реалним проблемима с којима ћемо се кад-тад у животу сустрети, а ако не ми, онда наша деца и потомци, а ко ће са тим да се бори и избори, ако нећемо ми. Сведоци смо свакодневних вести у вези са злостављањем и убиствима жена и децојчица, и о тим стварима се не сме ћутати. Овај покрет је одговор на трпљење дуговековног лошег односа према жени, и начин и прилика да се оне изборе за боље сутра, за себе и за своју породицу.



\*\*\*\*\*

Реалност је тешка, сурова. Понекад те удари толико јако да остави доживотну рану, ожиљак. Када дође до тога, најбоље што можеш да урадиш је да склопиш очи и машташ.

Мисли ти дају слободу. Не можеш да их ограничиш. Летиш преко пољане. Сам си. Мирис полена и цвећа голица ти нос. Убереш један и ставиш га у косу. Сада владаш пољаном. Долећеш до једног високог дрвета и седаш на највишу грану. Пожелиш да је дрво више и оно моментално почне да расте. Све испод тебе изгледа тако мајушно. Осећаш се као да имаш моћ. Поглед ти се пружа преко планина у недоглед, негде далеко иза њих. Али докле? Док год су ти очи затворене, ти владаш. Ти управљаш. Али шта се деси када отвориш очи, барем на секунд? Тужно је што ниси у могућности да гледаш са висине на цео свет. Више ти се не седи на дрвету; желиш да сиђеш, али дрво се не смањује. Осећаш како су ти крила нестала и не можеш да полетиш. Помериш ли се, пашћеш на тло са превелике висине. Најрадије би окривио некога што ти се поиграва са главом, али овога пута си једини кривац. Сам си себи откинуо крила.

Чула ти се одједном изоштравају и све ти смета. Теже дишеш и полен више не мирише на свеже пролеће. Сада је само прах који те нервира. Откуцаји срца су ти толико брзи и јаки да мислиш да ће ти у неком моменту срце само искочити. Чврсто се држиш за гране како не би пао; притом ти се врти и више не видиш ништа око себе. Цвеће, дрвеће, планина, пољана... Све се меша у једну боју и збуњује твоје очи. Затвараш их и поново отвараш. Будиш се у својој реалности и мислиш како је иронично да те је овог пута баш она спасила.

Уна Бановић VIII/1

## ЗАВИЧАЈ МОЈЕ МАМЕ

Завичај моје маме је посебан. Посебан је јер се у њему налази породица коју ја волим и предели којима се дивим.

У њему је природа прелепа, а њу допуњује зграда железничке станице, која се налази прекопута куће моје баке. Та зграда је много стара и обрасла је маховином, али је ипак лепа. Одувек сам желела тамо да живим, због природних лепота тог краја. Знаменитости има пуно, а најважнија је манастир Острог у којем сам се ја крстила. Мамин завичај волим и зато што је близу мора. Ми често одемо на море, а увече се вратимо кући. Тај град се зове Никшић и налази се у близини Подгорице, главног града Црне Горе. И Никшић има своје море. То је прелепо језеро Крупац. Оно има и своју плажу окружену лепим и великим дрвећем тополе. Никшић зими има и своје скијалиште и свој корзо, на којем увек има много људи.

То је град који сви људи треба да посете. Због свега тога завичај моје маме је у мом срцу и сматрам га својим завичајем.

Петра Јевтић IV/2

## БУДИМО ЉУБАЗНИ, СВАКО БИЈЕ СВОЈЕ БИТКЕ

Мој деда Лаза изгледа као сваки други деда, али он је другачији.

Још одмалена он и баба су ме чували док су мама и тата били на послу. Увек ме је водио у вртић. Шта год сам хтео да радим, он је пристајао на то. Водио ме у парк, учио ме да играм шах и колико год он био стар за то, никад није одбијао да игра фудбал са мном. Сваки дан сам од њега добијао слаткиш.

Кад се родила моја млађа сестра, играо се са њом, колико је могао. Кад год бих направио неку глупост, бранио ме је пред мамом и баком. Могао је да игра жмурке по цео дан, али сам га ја увек побеђивао. Кад бисмо отишли у његово родно село, по цео дан смо шетали, причали и играли се... Нисам се одвајао од њега.

Забављао нас је кад би падала киша и давао нам свеже воће. Увек је био ту и одувек сам се трудио да будем љубазан, онако како ме је он учио. Када сам сазнао да је, пре мог рођења, имао тешку операцију срца и био веома болестан, одлучио сам да будем још бољи.

Бескрајно сам му захвалан на свему што је урадио за мене и трудим се да будем добар и љубазан према њему, према свима, јер свако бије своје битке.

Иван Лазаревић V/2



Марта Ранковић, IV/3

## Необичне позајмнице

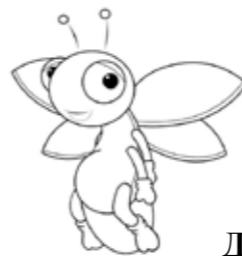
Пролеће је хтело да позајми Снешка Белића од зиме и јабуку од јесени. Гле чуда, лето је хтело да добије поклоне од Деда Мраза који је донео дечаку топлу капу на плажу, ха-ха, мало смешно. А јесен изгледа неодлучно, хтела би да се санка у летњој одећи, ха-ха, и ово је смешно. А тек зима, хтела је сунцокрет и део лета, да се бућне у топлу воду. Пресмешно!

Марта Николић IV/2

## Сезонско лишће

Лист риба што плива у мору, лист што ти јача ногу, лист што кити дрвеће, лист по коме читаш и пишеш. Све је то различито, али ипак исто.

Нина Милетић IV/5



Драги свиче,

Чуо сам да неуспешно тражиш пријатеља. Зато ћу те подсетити шта је пријатељство.

Пријатељима се помаже и пријатељ се у невољи познаје као злато у ватри. Имати пријатеља значи жртвовати се за њега. Треба чувати пријатеља јер пријатељи наш живот чине лепшим. Право пријатељство је када је пријатељ уз нас и у добру и у злу, у срећи и у несрећи, када знамо да се увек можемо ослонити на њега и да нам никада неће окренути леђа и изневерити нас. Пријатељство је као звезда која краси небо.

Надам се да сам ти помогао,

Твој Војин Јаковљевић IV/2

## Лов на лептире

Једног дана друг ми је донео поклон. У њему је био штап за лептире.

Кренуо сам у лов. Када сам изашао напоље лептира је било много. Трчао сам за њима и покушавао да их ухватим. У једном моменту сам се оклизнуо и упао у језеро. Када сам устао, осетио сам да ми је штап за лептире тежак. Када сам погледао, видео сам да ми је у мрежици риба. Био сам изненађен. Одлучио сам да је вратим у језеро.

Смешно је што се мој лов на лептире претворио у лов на рибе.

Огњен Ђоковић IV/2



Софија Јаношевић II/5



Ана Хани Мекгрегор VII/6

## Мој пас

Мој пас је лајавац прави, свако вече он мој сан квару. Таман што легнем, шуња се к љ мрав, па ми каже гласно: „Ав-ав-ав!”

Мој пас је размажен толико да би да се мази чак и кад није ту нико. Када дуже спавам и устанем касно, скаче у моје крило и све ми је јасно!

Мој пас лепи зове се Пако, са њим све је игра, са њим све је лако. Ја га много волим, то нек знају сви, најбољи другари – то смо само ми!

Искра Мишић II/6

## Златне рибице не праве штету

Исидора је једна девојчица која има велики стан са пуно соба, великим кухном и великим ормарима. Има ту и пуно слика и разних ствари, али она није срећна јер је често сама.

Питала је маму и тату да ли може да добије старијег брата. Рекли су: – То је немогуће! Онда је пожелела сестру, али узалуд. Успела је да измоли за једног куче, затим и маче, али су они правили штету, па су их избацили из куће.

Онда је пожелела златне рибице. Мама је рекла да је то у реду, али само једну! Указујући на своју усамљеност, успела је да измоли пет златних рибица јер оне не праве никакву штету.

Сада ни Исидора ни златне рибице више нису усамљене.

Јована Спасић IV/2

## Бик и зец

Посматрао бик зеца како брзо трчи преко поља. Пожелео је и он да има таква таленат.

После неколико дана су се срели. Бик је рекао зецу да би веома волео да је брз као он. Зец му одговори да би он радо дао своју брзину за његове оштре и снажне рогове.

Додао је и да је много боље да се у животу храбро бори, него да се цео живот бежи пред непријатељем.

Анђела Зукић IV/2

**Моја домовина**

Моја домовина, лепа и мила,  
у њој сам увек срећна била.  
Ту много лепих места има,  
Голија, Тара и Шар-планина.

Моји другари добри су сви,  
и сви су они мени драги.  
Ми се лепо играмо и дружимо,  
и тешке задатке решавамо.

У мојој домовини живим ја,  
ту се саградила и кућа моја.  
У домовини мојој сам увек била,  
а ту ме је мајка родила.

*Дуња Нововић III/1*



*Дора Добај IV/3*

**Моја задужбина**

Када бих била у могућности изградила бих факултет.

Факултет би се налазио на Калемегдану. Ту би се људи образовали. Учили би како је Београд некада изгледао. Разгледали би грађевине. Ко воли, могао би да проучава звезде, јер се баш ту налази опсерваторијум. Неко би писао песме, приче, књиге, романе. Ко воли да проучава историју, могао би да пише о томе како је 1939. године возена трка формуле 1 око Калемегдана. Студенти сликарства би сликали пејзаже гледајући ушће Саве у Дунав.

Заправо, моја би задужбина морала да има централну зграду и још неколико око ње.

*Уна Кутлија IV/2*

**Моја отаџбина**

Отаџбина је реч која се стално спомиње на телевизији, користи се на интернету, у новинама, али, да ли ми знамо шта она заиста значи?

Отаџбина је моја домовина, моја дедовина, моја очевина.

Отаџбина су људи око мене, шума, река, парк, планина, и мали каменчић.

То је моја кућа, мој дом, безбедан и пун љубави.

И сви краљеви и цареви, и војници, сви су служили својим отаџбинама. Све отаџбине света поносне су на своју децу која је увек у срцу носе.

Отаџбина није држава, јер државу можеш да промениш, а отаџбину носиш у срцу.

*Теодора Вуковић IV/2*

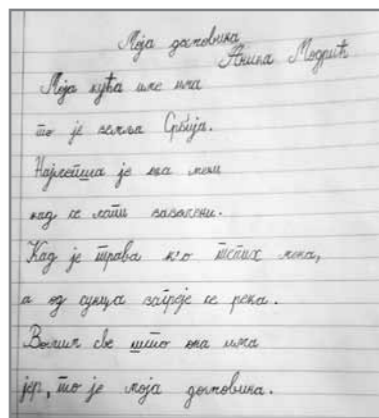
**Моја отаџбина**

Много планина, још више  
равница...  
И пространих пашњака и градских  
улица...

Много зграда и винограда,  
само моја домовина има.

Србија је отаџбина моја,  
земља мириса и најлепших боја.  
Земља добре хране, све у њој ми  
прија,  
нигде тако лепо сунце не засија.

*Ива Видаковић IV/2*



*Аника Модрић III/1*

**МОЈА ДОМОВИНА**

У мојој домовини живе људи  
неки лоши, неки чудни,  
неки леви, чак и луди,  
ал' највише добри људи!

Домовина није лепа,  
ако у њој нема цвета,  
ил' стабла, пчеле,  
и лале оне увеле.

Хајде сада, лоши људи,  
окрените се природи,  
И реците сви углас:  
„Србија је наша земља  
И не бих је мењао  
НИ ЗА ШТА!”

*Петра Ђинђић III/1*

**Наша дела су наши споменици**

Мој чукундеда се звао Стеван и учествовао је у Првом светском рату.

Са хиљадама људи је прешао преко великих, хладних планина Албаније и стигао на Крф. На том путу, поломио је десну ногу коју су му је излечиле грчке болничарке. Након скидања улага и завоја, на Крфу, помагао је око других болесника. После потпуног опоравка, кренуо је назад са осталим војницима да ослободи Србију. Било је то тешко време, али су Срби на крају, ипак победили и ослободили Србију и српским земљама придодали Војводину. Мој чукундеда је био међу оним преживелим војницима којима је краљ Петар I Карађорђевић, у знак захвалности за јунаштво, дао посед у Војводини. Уз земљу, добио је Албанску споменицу а за исказану храброст, вољу и срчаност. и највеће признање које је краљ давао – Карађорђеву звезду.

Године 2021. у селу Липар, на северу Војводине, подигнут је споменик-зид на коме су угравирана имена свих оних људи из мог села који су учествовали у том походу. То је било тачно 100 година после завршетка рата.

Као и многи Срби тог времена, и мој чукундеда је био храбар и вољан да брани своју земљу и због тога сам врло поносна на њега. Наши преци су нам показали како су добра дела њихови и наши споменици.

*Тара Козодер V/2*

**Моја бака**

Моја бака се зове Ленка, али ја је зовем Софија. Једном кад ме је позвала телефоном, нашалила се и представила се као Софија. Од тада је тако зовем. Мислим да сам духовитост наследио баш од ње.

Кад сам био мали, бака ме је чувала. Волео сам да проводим време у њеној кући. Имам и деду, али баку волим више. Она ме је водила у паркић. Често је долазила по мене раније у вртић. Волим да једем њене сарме и супу. Софија је мамина мама. Највише волим кад дође моја тетка из Холандије, па сви будемо заједно. Бака је тада најсрећнија, јер су на окупу њена деца и унуци.

Волим да преспавам код баке зато што ми дозволи све што мама и тата не дозвољавају.

Волео бих да сам опет мали и да ме бака узима раније из вртића. Требало би да свако дете има баку, јер је детињство без баке тужно и сиромашно.

*Богдан Токовић IV/5*

**Мој дека**

Мој дека је јако смешан човек. Може и тужне ствари да претвори у смешне као неки чаробњак.

Време које проведем са њим је занимљиво јер увек научим нешто ново.

Научим да спремам неко лепо јело или научим неку нову песму. Поред тога што прелепо кува, мој дека пише приче и песме и свира гитару. Код њега у селу сам научио да садим чери парадајз. У радионици нам он често направи играчке од дрвета. Кад дође лето, напуни нам базен у дворишту, а понекад нас одведе и на пецање.

Увек ми буде лепо кад се дружим са њим јер се много шали и испуњава ми све жеље.

*Лука Максимовић IV/2*



*Маша Дроњак VII/5*

**Моја бака Јулика**

Моја бака је најбоља бака на свету. Она се зове Јулика. Живи у насељу Борча.

Обожавам када сам код ње, зато што ме учи да кувам. Прича ми интересантне вицеве. Увек када сам код ње, стављамо брашно у чинију, умачемо руке у њега и тапкамо једна другој на образе.

Зато је ја волим и чувам као очи у глави.

*Дарија Поповић IV/2*

**Мој деда**

Мој деда се зове Милан и има шездесет и седам година. Живи у Београду у насељу Жарково, са мојим ујком, ујном и њиховом децом.

Деда Милан често долази код нас и игра се са мном и са мојом сестром Еном. Прошлог викенда, када смо отишли у викендицу на Авали, деда нам је спремио велико изненађење. Поставио је дивне шарене љуљашке и љуљао нас је цео дан.

Много волим да проводим време са дедом јер ме он засмејава и испуњава све моје жеље.

*Лана Цвицо IV/2*

**Моја бака**

Мама мог тате зове се Нина. Она је моја мила бака. И једина јер, нажалост, мамине маме, бака Бубе, више нема...

Моја бака је лепа. Има светао тен, тамне очи и браон косу. Она је добра и блага према мом брату и мени чак и када смо несташни и, понекад, непослушни. Никола и ја често преспавамо код ње, и то највише волим. Бака као бака, учини све да ми уживамо и да нам све жеље испуни... Ујутру кућа мирише на уштипке... Онда шетамо свуда по Обреновцу, а најчешће поред Саве. Увече нас ушущка и целу ноћ бди да нам не би било хладно ако се откријемо. И када она дође код нас, и тада нам је лепо. Понекад одемо тамо где бака раније није била. Никада нећу заборавити њену срећу након што смо заједно гледали мјузикл „Матта Миа”.

За сву љубав коју ми бака даје, ја јој узвраћам загрљајима, осмехом, и обећањем да ћу је чувати онда када она мене више не буде могла.

*Данка Радовић IV/2*

**Моја бака**

Бака ме увек грли. Веома је пажљива и занимљива. Моја бака је пуно стара, али друге баке се не шетају тако много као она. Она је неуморна.

Бака за мене увек прави нешто, а то је топло као њена душа. Кад почне пролеће, прави џем од јагода. Моја сестра Мила и ја беремо са дрвета воће за џем, а бака га припрема.

*Марко Рашић IV/2*

**Мој деда**

Имати деку права је срећа јер сваки унук жели да буде као његов дека кад порасте.

Мој дека је један највећи дека на свету, иако није претерано висок. Велик је јер му ништа није тешко и никад не седи.

Када кренеш да га питаш да ли може нешто да уради, он одговара да може пре него чује цело питање. Дека воли све унук, али највише на свету воли моју баку. Мени је драго да је тако.

Због оваквог деке једва чекам да порастем и будем као он.

*Стефан Бојковић IV/2*

Another New Year is coming, and I always look forward to her.

Decorating the New Year's tree, I hope that here will be snow and a festive atmosphere. I still believe in Santa Claus, I write him a letter with a list of wishes.

Year after year I sit next to the Christmas tree while the lights flicker and wait for him impatiently.

And it always happens that I don't see him but the gifts are there.

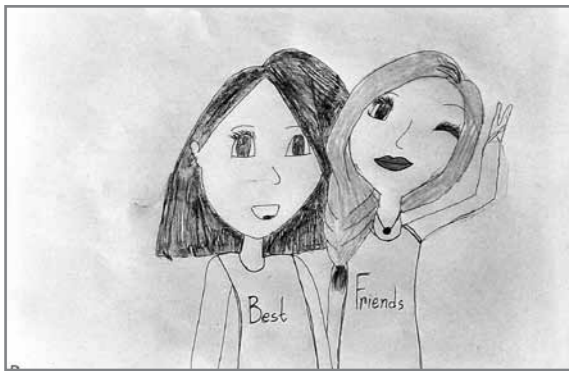
There is no end to my happiness.

I love New Year's even more because it's both mom and dad's birthday, so our house is full of joy and happiness... delicious cookies and cakes.

All that leaves a deep mark on me and I can't wait for the next New Year.

I wish everyone in the world a healthy and smiling 2023.

Marta Nikolić IV/2



Petra Balović IV/4

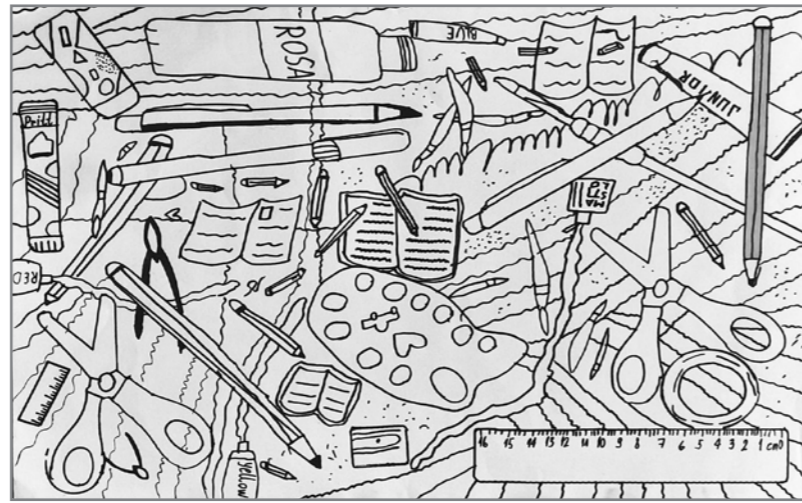
## VEGETABLES AND FRUITS

Vegetables and fruits,  
I love you because you are the best food.  
Red and full of lycopene,  
soon I will look like a real Superman.  
We are all healthy from you,  
full of joy and happiness.  
Fresh, frozen, ground,  
Come to me always.

Marta Nikolić IV/2



Milica Joksimović II/2



Petra Balović IV/4

Josif Pančić primary school is located in Belgrade. It was named after a famous botanist Josif Pančić. He was born in Ugrini in today's Croatia. He was the fourth son of Pavle and Margarita and he became a botanist, a doctor and a lecturer. He classified different types of plants that we eat or drink in tea every day. Although we live in a big city we can find many Pančić's medicinal plants here. We have all heard of mint, chamomile, thyme, sage, marshmallow... Pančić's spruce (omorika) grows on mount Tara. Many famous scientists agree that it is the most beautiful conifer in Europe. Josif Pančić founded the botanical garden in Belgrade, which is most beautiful in spring. If we can't go to the botanical garden, we can go to the big park across the street from our school. All children love playing there. We gather in the schoolyard before and after classes to play basketball and football there. We love our park and our school.

Una Kutlija IV/2



Elena Milić II/2



Marta Ranković IV/3



Jana Martinović II/2

Our school is "Josif Pančić". It is on Banovo brdo and it is big. It has lots of premises, a big schoolyard and two gyms. It has four floors. There are many classrooms on each floor. There are two boards and one computer in each classroom. Teachers take pupils into the park called Šumica. We think this is the best school in the world and we would never change it for any other school.

Dunja Vraneš and Dunja Nikolić III/3

Када дођете до тачке да стварно разумете свој рачунар, вероватно је застарео.  
Марфијеви закони

Ученици осмог разреда су на часовима информатике и рачунарства, у оквиру теме „Вештачка интелигенција” про- бали рад са ChatGPT ботом, најсавременијим моделом веш- тачке интелигенције за обраду језика. ChatGPT може да раз- говара са вама, одговара на постављена питања, преведе текст, али оно што је осмаке највише занимало јесте како ChatGPT може да напише причу или песму.

За писање приче или песме можете навести детаљна упутства о теми и стилу који желите. Ученици одељења VIII/4 и VIII/6 су задали веома кратка упутства и добили занимљиве резултате. Правописне грешке нису исправљане да би се видело да ChatGPT ипак није савршен.

Захтев одељења VIII/4: Напиши писмени састав на тему „Јесен у мом крају” у стилу петнаестогодишњег ученика.

Јесен у мом крају представља предиван период године. Природа обилује прелепим бојама лишћа које се спушта са дрвећа и прекрива улице и паркове. Топли дани се смењују са хладним ноћима, а у зраку се осећа мирис слатког воћа и печених кестенова. Ово је време када се природа припрема за зиму и када се може видети велики број птица које се селе на топлија места. Крајем октобра, улице су испуњене дечјим смехом. Све ово чини јесен у мом крају незаборавним периодом године, који буди најлепше емоције и чини да се осећамо живим и повезаним са природом. Када се сетим јесени у мом крају, увек се присећам пријатних тренутака проведених са породицом и пријатељима, и осећам топлину и радост у свом срцу.

Захтев одељења VIII/4: Напиши писмени састав на тему „Јесен у мом крају” у пет реченица у стилу осмогодишњака.

Јесен у мом крају је супер! Сви листови постану жути, црвени и наранџасти. Тада ја и другари скупљамо лишће и правимо велики гомилу да се играмо. У јесен се такође беру јабуке и крушке, а онда правимо укусне пите са мамом и баком. Али, најбоље од свега је када се обучемо у топлу одећу и трчимо по киши!

## ПОТРАГА ЗА МАЧКОМ

Када се Томи пробудио, обукао се и отишао је да да храну свом мачку. Међутим, мачак се није појавио. Звао га је и звао: „Пуфно, где си, Пуфно?” Не, и даље није било ни трага од њега. Томи се сетио да Пуфна највише воли да једе туну, па је посуо мало по својој кући да га привуче. Чак се ни тада није појавио. Томи је правио све звуке који би га обично привлачили, али ништа није успевало. Уплашио се да није искочио напоље док је прозор био отворен. Почео је да претражује кућу, па двориште, гаражу, али нигде га није било. Томи је био веома тужан и, када је ишао да легне у свој кревет, видео је пуфнасту пуфну како лежи на његовом јастуку. „Па ти си био ту све време, Пуфно!”, узвикнуо је Томи срећним тоном. Испоставило се да је мачак био на његовом јастуку и веома чврсто спавао.

Милан Ђурђевић IV/3



Захтев одељења VIII/6: Напиши кратку песму о Београду у стилу Вилијама Шекспира.

О Београду лепом, граду српском,  
Где спојише се исток и запад,  
Где реке две љубе се сливом,  
А красе га историја и лепота.  
На брду стоји Калемегдан тврди,  
Где турске силе гинуше некад,  
А данас мир и лепота живе,  
У парку где деца срећно играју се сад.  
Улица Кнез Михаилова красна,  
Где зграде старе срећно с новима стоје,  
Тргови, булевари и фонтане бајне,  
За туристе и мештане увек сјајне.  
О Београду, ти граду дивни,  
Где спојено старо и ново јесте,  
Ту срећа и радост нађоше дом,  
За сваког ко у теби лепоту види.

Припремили:

Дуња Пешић, Алекса Павићевић и  
Маријана Стајковић VIII/4



## ВОЂА

У лепу шуму  
медвед пође.  
Видео га  
војник Ђорђе.

Натера га  
да се преда,  
превари га  
стари меда.

Стави руке  
изнад главе  
и замоли мраве  
да позову лију  
да каже вуку  
да направи буку.

Да омете Ђорђа  
и покаже му  
ко је вођа.

Исидора Крстић III/4

## МАТУРСКЕ ХАЉИНЕ ОД ПАПИРА



Како се овогодишње матурско вече ближи, то су и све разноврсније и креативније идеје наставника и ученика за свечану одећу. Ове године дошли смо на идеју да, у договору са наставницом ликовног Драганом Ристић и ученицима осмих разреда, направимо модну ревију.

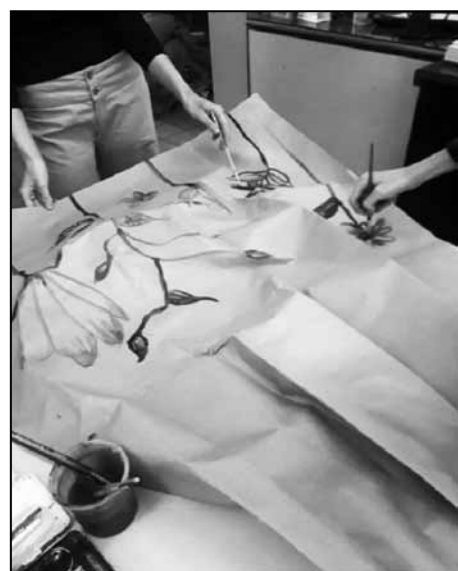
Девојчице осмог разреда прошле недеље добиле су задатак да своје идеје пренесу на папир, а неколико најкреативнијих добиће прилику да своју креацију прочета црвеним тепихом.

Наиме, у следећих неколико дана, кабинет ликовног претвориће се у гардеробу једне филмске звезде. Девојчице које ту буду проводиле време засијаће, ни у чему другом, до у хаљинама састављеним искључиво од крп и рециклираног папира! Такође, биће украшене биљним мотивима и украсима, дакле, осим што се мисли на сам изглед, посебно се обраћа пажња и на екологију и очување наше планете.

Мало је рећи да су осмакиње озбиљно схватиле задатак и довеле га на сасвим други ниво. Неке од идеја су процуреле,

и већ су у процесу израде, а финални плод дечије креативности моћи ћете да видите тек кад за то буде време, зато боље заузмите места!

*Кристина Петровић VIII/3*



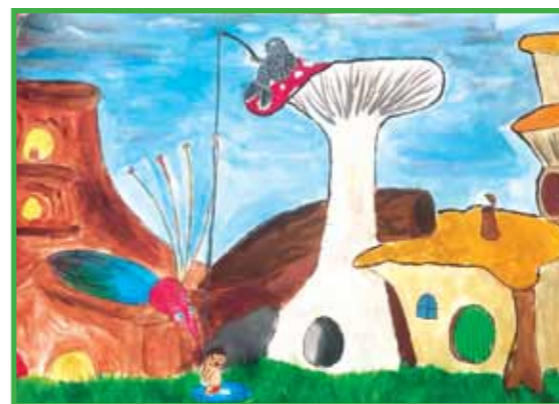
## ДРАГА ЛИЧНОСТ МОГ ДЕТИЊСТВА

Мајка. Мајка је реч која се пише великим словом.

Моја мајка се зове Маја. Она има четрдесет једну годину и изгледа младолико. Изузетно је висока и складно грађена. Има правилан ход и држање. Њена коса и очи су браон боје као и моје. Очи моје мајке су благе и најдраже за гледање. Има леп стил облачења и увек је дотерана. Моја мајка има много обавеза, али она успева све да постигне јер је брза. Она нас води свуда, кува нам најлепша јела и прави омиљене колаче.

Због свега што ради за брата и мене, ми је волимо највише на свету. Свакоме у животу треба једна мајка попут моје. Због ње се реч Мајка пише великим словом.

*Петра Јевтић IV/2*



*Јелена Узуновић VIII/2*



*Јелена Петковић V/6*



*Катарина Кун IV/6*



*Дора Добај IV/3*



*Петра Баловић IV/4*



*Маиа Стијеновић VIII/2*



*Невена Басара III/3*



*Сара Николић III/1*



*Срна Бајовић II/2*



*Уна Чешљар IV/1*



*Лена Ивановић IV/3*



*Јован Радић VII/5*



Алекса Вучићевић IV/5



Мила Драгашић II/2



Дуња Николић III/3



Дуња Јовановић IV/4



Филип Арсић III/5



Виктор Зумберај III/6



Урош Тодоровић III/1



Софија Видаковић VIII/2



Софија Ракић IV/3

Приредила Јелена Вуковић уз свесрдну помоћ Тање Шофранац и талентованих ученика и ученица.



Наталија Јовашевић IV/1



Аника Модрић III/1



Андрија Газдић VIII/6